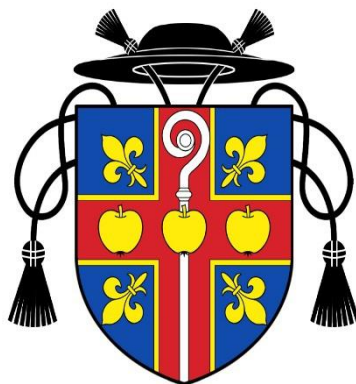

Farní list 103

Římskokatolické farnosti Nížkov

Motto:

*„Kristus je náš pokoj.“
(Ef 2,14)*

Misijní jarmark

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den, přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu celého světa. Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce. To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, matkou našeho Pána a matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svätý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Listopad 2018:

- **Všeobecný úmysl:** *Aby jazyk srdce a dialogu vždy převážil nad jazykem zbraní.*
- **Národní úmysl:** *Aby naše představa o Bohu vycházela ze zjevení obsaženého v Písmu a utvářela nás v radostné a svobodné Boží děti.*
- **Farní úmysl:** *Za naše farníky, kteří za poslední rok zemřeli a za pozůstalé.*

Anděl Páně...

Slovo kněze

Milí farníci,

právě se nám liturgický (nebo chcete-li církevní) rok chýlí ke konci a za dveřmi je cítit zimu a advent. A tak asi není náhodou, že právě na podzim vzpomínáme nejenom na všechny svaté, ale také a asi ještě více na všechny věrné zemřelé. Svätí v nebi se modlí za nás, a tak by od nás bylo docela fěr, abychom se i my modlili za duše v očistci.

Začátkem listopadu máme také jedinečnou příležitost získat plnomocné odpustky pro duše v očistci. Kromě obvyklých podmínek, kterými jsou přijetí svátosti smíření, svaté přijímání (nejlépe v daný den), nemít zalíbení ani v lehkém hříchu a modlitba na úmysl papeže, je potřebné se při návštěvě hřbitova pomodlit za zemřelé (alespoň v duchu) – toto platí pro období 1. až 8. listopadu. Pro naši zemi nyní platí jedna výjimka: kdo by se z vážných důvodů nemohl dostavit

na hřbitov v uvedeném období, může tyto odpustky obdržet už v období od 25. do 31. října.

Jinou možností, jak získat plnomocné odpustky, je kromě shora uvedených obvyklých podmínek pomodlit se 1. listopadu odpoledne nebo 2. listopadu při návštěvě kostela Otčenáš a vyznání víry.

Modlitba za zemřelé je skutkem milosrdenství, a tak na ni prosím pamatujme.

Volby do pastorační rady

Letos v listopadu naši farnost čeká ještě jedna významná událost, a to volby do pastorační rady farnosti. Předem chci poděkovat všem členům dosavadní pastorační rady farnosti za jejich obětavou práci.

Právo volit do pastorační rady má každý katolík starší 18 let, příslušející do farnosti. V praxi to znamená každý, kdo na území farnosti skutečně pobývá (bez ohledu na to, jaké trvalé bydliště má napsáno v občanském průkazu) a také ti, kdo se do života naší farnosti zapojují, ačkoliv bydlí v okolí (to se týká především obyvatel Kopanin).

Kandidáty může navrhnout písemně každý člen farnosti, který má právo volit. V tomto čísle farního listu bude vložený předtištěný lístek, na nějž můžete napsat jméno nebo jména vámi navržených kandidátů. Počet navrhovaných kandidátů není omezený, můžete tedy navrhnout např. jméno jediného kandidáta nebo třeba i patnáct kandidátů. Lístek prosím vložte 4. listopadu do označené krabičky na polici v kostele anebo osobně do 6. listopadu předejte administrátoru farnosti („farář“).

V neděli 18. listopadu by měly být k dispozici hlasovací lístky, které si budete moci v kostele rozebrat. Za další dva týdny, v neděli 2. prosince, bude volba nové pastorační rady. Vzhledem k velikosti farnosti budeme do naší pastorační rady volit maximální počet volených členů, tj. šest. Dalších dva až šest členů jmenuje podle stanov kdykoliv farář (tedy i s případným větším časovým odstupem od voleb).

Pro úplnost uvádím, že do ekonomické rady farnosti je jeden člen volen pastorační radou, další její členové jsou jmenováni farářem.

Co nedělat: pár odstavců na téma Halloween

Před rokem jsem se na tomto místě zmínil, jak škodlivé a přímo smrtelně nebezpečné pro naši duši je vyvolávání duchů. Pokud

by o Halloweenu, který připadá na 31. říjen a jehož slavení k nám připutovalo ze zámoří, šlo jenom o dlabání dýní, nevadilo by to.

Jenže často tomu tak není. Všelijaké halloweenské večírky a oslavy přinejmenším probouzejí v lidech zálibu v hrůzyplném, strašidelném, násilném. Jistě není náhodou, že v zemích, kde se tento svátek masivně „slaví“, v jeho době roste počet násilných trestných činů.

“Kdo si myslí, že se vše vyčerpá v nevinné zábavě a večírku v maskách, měl by si uvědomit, že za tímto pseudokarnevalem stojí temný svět okultních věd a satanismu. Je to magicko-esoterická slavnost a návnada pro nové oběti,” říká italský exorcista Aldo Buonaiuto. A není to jen věc USA nebo západní Evropy. Sám jsem v Kutné Hoře právě večer 31. října šel do večerky něco nakupovat a zkrátil jsem si cestu uličkou na západní straně farního kostela svatého Jakuba. A tam se právě od západních dveří kostela dával do pohybu podivný průvod, v čele s mladými ženami, jejichž oblečení bylo mírně řečeno nestandardní (byly oblečeny zhruba tak, jak si filmoví tvůrci a módní návrháři představují oblečení čarodějnic). Mimochodem – v některých latinskoamerických zemích znají tento svátek pod názvem „noc čarodějnic“. To je snad dostatečně výmluvné.

Na okraj se hodí říci, že v nejčastější symbolice kostelů byl východ směrem, odkud byl očekáván druhý příchod Ježíše Krista (on je světlo světa a ráno se rozednívá na východě). Proto ve většině kostelů při mši sv. hledí věřící směrem k východu. A naopak západ byl ve starověku a středověku vnímán jako místo, kde zapadá slunce, ke se světlo ztrácí, kde nabírá vládu temnota. A jako výraz toho, že nás kostel chrání před silami temnoty, se právě na západní straně často stavěly silné, „obranné“ věže. Co chci říci? Že přinejmenším část z těch zhruba třiceti lidí tehdy v Kutné Hoře brala tuto symboliku velmi vážně a otevřeně se hlásila k silám temnoty a byla to pro ně vítaná příležitost, jak svádět další.

Je nutno upozornit, že žádné „hraní si“ na obětování stvůrák nebo čarování není neškodné, a to ani tehdy, když si takto zdánlivě nevinně hrají děti. Podle okolností se tím vždy více či méně otevírá lidská duše magii, případně i satanismu, a to je vždy velmi zlé a nebezpečné. Křesťané by se na takovýchto aktivitách žádným způsobem neměli podílet.

Na co se těšit?

Hned 1. listopadu na slavnost Všech svatých si připomeneme ty snad stamiliony lidí, kteří již prožívají onu nevýslovnou radost v nebi.

11. listopadu se můžeme těšit na koncert studentského pěveckého sboru Biskupského gymnázia a Základní umělecké školy Hradec Králové.

Všechny mladé lidi z farnosti bych chtěl pozvat na večer chval, který se bude konat 23. listopadu 2018 v Havlíčkově Brodě. Je to příležitost, jak prožít večer v kostele trochu jinak, než jsme zvyklí ze mše svaté.

Na 1. prosince je plánovaná adventní duchovní obnova. Bude vlastně ještě v předvečer adventu, ale téma už bude adventní. Dá-li Pán, měl by nás duchovní obnovou provázet P. Josef Matras z Bystrého u Poličky.

Co mne zaujalo?

Papež František připomněl v souvislosti s nedávno svatořečeným arcibiskupem Oskarem Romerem, že mučednictví znamená svědectví. Řecké slovo martyria znamená „svědectví, vysvědčení, dobrá pověst.“ V latině už ale znamená mučednictví či trápení. Martyr neboli svědek je tedy ten, jehož víra ob stojí i v utrpení, při mučení. Tak mne napadlo, kolik z nás křesťanů je dnes natolik slabých či zbabělých, že se stydíme např. i pomodlit před jídlem na veřejnosti. Naproti tomu podle toho, co slyším, tak třeba muslimové si klidně i v Evropě, když přijde „jejich hodina“ modlitby, rozbálí svoje koberečky takřka kdekoliv a třeba tím i zastaví dopravu.

Pán Ježíš nás sice vyslal jako ovce mezi vlky a řekl nám, že máme být obezřetní jako hadi. To ale určitě neznamená být ustrašení. Máme-li být skutečnými svědky víry a hlasateli evangelia, měli bychom Ducha svatého prosit o dar statečnosti a postupně se pod jeho vedením učit být stateční a radovat se z toho, když se nám pro naši víru někdo posmívá nebo nám jinak a třeba i vážněji ubližuje.

Závěrem

A protože je už tenhle úvodník docela dlouhý, tak vám všem přeji pokojný a požehnaný měsíc listopad.

P. Zdeněk Sedlák

Akce, události, nabídky, upozornění

- 1. 11. (čtvrtek) – Slavnost všech svatých; od tohoto dne začátek mše sv. v pracovních dnech v 17:30
- 2. 11. (pátek) – Památka všech věrných zemřelých; dopoledne pastorence nemocných (Nížkov); 16:30 tichá adorace a sv. smíření
- 1. 11. odpoledne a 2. 11. celý den – možnost získat plnomocné odpustky (svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce, při návštěvě kostela Otčenáš a vyznání víry)
- 1. 11.–8. 11. možnost získat plnomocné odpustky (svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce, při návštěvě hřbitova modlitba za zemřelé)
 - Plnomocné odpustky při výše uvedených příležitostech lze získat pouze jednou za den a jsou přivlastnitelné pouze duším v očistci.
- 4. 11. (neděle) nominace kandidátů do pastorační rady farnosti
- 8. 11. (čtvrtek) pastorence nemocných (Buková)
- 9. 11. (pátek) pastorence nemocných (Poděšín + Sirákov); misijní klubko na faře od 15:30 hod.
- 11. 11. (neděle) sbírka na pojištění kostelů a dalších církevních budov; v 17 hod. v kostele sv. Mikuláše koncert
- 18. 11. (neděle) vydání volebních lístků do pastorační rady farnosti; Den Bible, odpoledne program na faře

- **Výhled:**
- 1. 12. (sobota) od 14 hod. duchovní obnova, vedená P. Josefem Matrasem
- 2. 12. (neděle) žehnání adventních věnců; volby do pastorační rady farnosti
- 8. 12. (sobota) a 9. 12. (neděle) výstava betlémů na faře

- **Úklid fary:** 17. 11. Špatková

Změny vyhrazeny

Okénko (nejen) pro mládež – Na čem záleží

Mnozí lidé vnímají sami sebe vždycky jen ve srovnání s jinými...

Naše stálé srovnávání sebe s ostatními je pro mnohé lidi velikou bolestí a zdrojem neustálé nespokojenosti. Stále totiž objevujeme u druhých něco, co sami nemáme. Srovnávat se stále s jinými totiž znamená buď znehodnocovat sebe, činit se špatnými, nebo se naopak nutit k pocitu, že jsme vždycky „super“. Pak musí být u mne všechno „super“, nutně dělám všechno tak dobře, jak to nikdo nedokáže. Mnozí ani nedovedou pocítit jen sebe, oni cítí sebe vždycky jen ve srovnání s jinými.

Chtěli bychom být jiní, mít jiné schopnosti. Chtěli bychom být u všech oblíbení. Mnozí žijí nespokojeni se sebou i s celým světem. Oddávají se snům o tom, jací by vlastně chtěli být. Nežijí v přítomnosti, ale prchají před sebou do svých iluzí. Promeškávají svůj život.

Odovědi na tuto situaci je smířit se se sebou. Je to ale velmi těžký úkol. Znamená to vyřešit spory mezi různými myšlenkami a přáními, upokojit rozrušenou duši. To, co se ve mně vzpírá, umlkne. Nastane vnitřní mír. Usmířit se znamená smířlivě se vyrovnat s vlastním životem. Je v nás totiž mnoho tajné vzpoury proti životu, jaký je, proti nám a proti naší podobě.

Smíření znamená, že jsem zcela při sobě, že cítím sebe, že se raduji ze sebe takového, jaký jsem. Takový, jaký jsem, jsem jedinečný. Jsem milované Boží dítě.

(www.vira.cz)

Okénko (nejen) pro seniory

Jenom jeden je dobrý – Bůh

MONS. THLIC. ING. ZDENĚK WASSEBAUER THD.

„Když se vydával na cestu přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Ježíš mu řekl: „Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.“ (Mk 10:17-18).

Tento úryvek z evangelia nás může navést na správnou cestu, když chceme přemýšlet o „dobru“ a odhalovat jeho tajemství.

Za Ježíšem přichází hledající člověk, který s velikou úctou k Němu klade závažnou otázku. A Ježíš na jeho otázku reaguje protiotázkou a staví do popředí absolutní Boží exkluzivitu ve smyslu dobroty, které nikdo z tvorů není schopen dosáhnout. Bůh je dobrý, Bůh je dobro v nejvyšším slova smyslu. Kdo chce mluvit o dobru, nemůže než začít od Boha jako jedinečného a nevyčerpatelného pramene. A kdo chce také vědět, co má v životě dělat a jak správně žít a dojít do Božího království, nemá na 1. místě hledat nějaké vyhlášené osobnosti a osvojovat si jejich zaručené návody, ale má se celým srdcem obrátit k Bohu, na Něho hledět, Jemu naslouchat a o NĚm přemýšlet.

Ježíš svojí na první pohled příkrou reakcí nechce odmítat, že by také on byl dobrý, ale spíš chce toho, kdo to říká, trochu zastavit, aby si uvědomil, co vlastně říká, a jestli za tím svým vyznáním skutečně stojí a vyvodí z toho důsledky pro svůj život. Ano. Ježíš, Syn Boží, je pravý Bůh, a proto také „dobrý!“. A Ježíšova dobrota je už 2000 let nevyčerpatelnou inspirací pro miliony lidí, kteří chtějí měnit svět dobrotou, láskou a milosrdenstvím! Kéž bychom i my byli osloveni touto dobrotou našeho Mistra a Pána a toto proměňovalo naše srdce!

To, že nakonec Ježíš v rozhovoru s tímto člověkem plynule pokračuje zmínkou některých přikázání Desatera, je pro nás velmi důležité. Ujistňuje nás o tom, že Desatero je dobré, protože vyšlo od Boha, který je dobrý. Je dobré i pro nás, na začátku 3. tisíciletí! Pokud věříme a jsme osloveni Boží dobrotou, musí se to nakonec projevit v našem životě, a to právě tím, že budeme žít podle Božích přikázání a milovat Boha a bližního.

Budme vděční za to, že nám dal život a stará se o nás dobrý Bůh, a otevřeme mu novým způsobem své srdce!

z Apoštola Božího milosrdenství vybrala Jana Vosmeková

Malé katechetické okénko

Dnes bych se chtěl ještě dále věnovat první ze základních pravd víry. A dnešní okénko bude trochu delší.

Bůh je jeden – a máme ho milovat celým svým srdcem

Jedno ze dvou největších přikázání nám říká, že máme milovat Boha celým svým srdcem. On se nám beze zbytku daroval: jak ve vtělení

Božího Syna a jeho smrti na kříži, tak v Duchu svatém, který se nám dává ve křtu. I proto může svatý Jan napsat: „Bůh je láska.“

Jedinou naší důstojnou odpovědí na tuto absolutní lásku Boha k člověku je to, že i my se ho budeme snažit milovat celým svým srdcem. To v první řadě předpokládá, že budeme s Bohem komunikovat, budeme mu naslouchat v modlitbě a rozjímání, budeme číst Boží slovo, budeme mu děkovat a chválit Ho, budeme ho prosit – jednoduše řečeno budeme žít život křesťanské modlitby, budeme žít ve svobodě Božích dětí.

Prvním místem výchovy k modlitbě je rodina. Modlit se za děti a s dětmi a učit je modlit se je součástí závazků, které na sebe při křtu dětí berou jejich rodiče a kmotři. Křesťan, který se nemodlí, je – ať se na mne nikdo nezlobí – karikatura křesťana a stěžejí bude moci obstát v duchovním boji.

Odmítnutí modloslužby

Základním pilířem našeho duchovního života je živý vztah k Bohu, naše fascinace Božím milosrdenstvím. K ní patří i modlitba, četba Písma, zpytování svědomí, svátostný život.

Nicméně neměli bychom úplně zapomínat na to, že náš život se snaží pokazit, podobně jako tomu bylo u Adama a Evy, Boží nepřítel. Součástí naší lásky k Bohu je tedy i to, že se vyvarujeme náboženských praktik, které nám vnitřní svobodu berou, které nás odvádějí od Boha, stahují nás do různých závislostí, berou nám chuť modlit se a kazí i naše vztahy s lidmi. Nejedná se jenom o to, že bychom neměli směšovat křesťanství s jiným velkým náboženstvím. Jedná se také o to, že bychom se měli vyvarovat různých pověrečných a okultních praktik. Pokud jsme už něco takového v minulosti dělali, je dobré se toho výslovně zříci (např. v rámci zpovědi).

Modloslužbou ovšem není jen praktikování jiných náboženství, ale také to, když člověk v srdci dává první místo něčemu nebo někomu jinému než Bohu. Často si lidé takto zbožšťují peníze nebo kariéru, někdy ale i moc nebo světskou slávu, někdy ale i rozkoš, společenskou třídu, rasu, stát a podobně. K modloslužbě se řadí také horoskopy, astrologie,

různé věštění a hádání, hnutí new age, spiritismus (vyvolávání duchů zemřelých a dotazování se médií), nošení talismanů, mandaly, proutkaření, různé další formy magie, reiki, řada okultních léčitelských metod (z nich nejrozšířenější je asi homeopatie, biotronika, v našem okolí i „léčivé pyramidy“). Zlý duch se také maskuje za různé neexistující „energie“, s nimiž počítají různé východní meditace, filozofie, cvičení a třeba i bojová umění (kung-fu, tai-či, jóga apod.).

V duchovním světě podle naší víry nejsou žádné neosobní energie, na které bychom se mohli napojit a čerpat z nich. Jsou tam jen andělé dobří a pravdiví, a ty můžeme o pomoc prosit a pak andělé padlí, zlí a prohaní a ti se s oblibou schovávají za všelijaké „energie“.

Vůbec nejhrubším projevem modloslužby je uctívání démonů (satanismus).

Nenechme se oblafnout

Velká ostražitost je nutná také v souvislosti s tím, co se tváří jako duchovní literatura. V běžných knihkupectvích totiž v regálech s tzv. duchovní literaturou na jednu knihu křesťansky laděnou připadá několik knih nebo i několik desítek knih laděných okultně. A když už to třeba není vyloženě okultní, tak to často obsahuje pověry a nesmysly odporující vědeckým poznatkům, například ohledně výživy či životního stylu.

Sám jsem například kdysi dostal pod stromeček knihu „Hovory s Bohem“ od Neala D. Walsche. Název vypadá zbožně a někde ji dokonce mívají zařazenu v křesťanské literatuře. První strany skutečně zbožně vypadaly, ale občas mi tam něco nesesedělo. Tak jsem přelistoval na konec a tam už autor, který si možná opravdu myslí, že hovoří s Bohem, zcela odmítal Bibli. Bůh ale přece nebude popírat své vlastní slovo! Je ale někdo, kdo Boží slovo popírá – a o této bytosti Bible hovoří v příběhu o prvotním hříchu a s touto bytostí autor zřejmě hovořil. Podobně zavádějící a závadná bývá v běžných knihkupectvích i velká většina knih o andělech. A to i někdy těch, jejichž autoři se hlásí k tomu, že jsou křesťané. Ale nejde jenom o knihy, ale i o časopisy jako Spirit, Regenerace apod.

Těm, kdo si nejsou jistí, doporučuji nakupovat v prověřených křesťanských knihkupectvích. I tam lze sice ojediněle narazit na knihu trochu problematickou, ale ve srovnání s běžnými knihkupectvími je to nebe a dudy.

A pozor – různé věštkyně a další osoby věnující se okultismu mívají doma často vystavenu sošku Panny Marie nebo Ježíše Krista nebo andělů nebo růženec nebo Bibli a klamou tím naivní křesťany.

Bůh je láska, modly jsou zabijáci

Nebezpečnost a zlo modloslužby a její ničivý potenciál jsou dobře patrné na jedné z jejich nejbrutálnějších forem, kterou je umělé přerušení těhotenství. V tomto případě můžeme za modlu označit pohodlí nebo dobrá pověst matky nebo její rodiny (nezřídka totiž matku do umělého potratu tlačí její příbuzní).

Brutalitu umělého potratu a jeho náboženskou rovinu můžeme ukázat na tom, že když evangelisté píšou o pekle, tak pro jeho označení používají jméno jednoho údolí za jeruzalémskými hradbami. V tomto údolí se v určitém období izraelských dějin scházeli lidé odpadlí od židovské víry a jejich pohanští kněží tam při náboženských obřadech zabíjeli děti a jejich mrtvoly spalovali na oltářích jako oběť pohanským božstvům. Starozákonní proroci tuto zrudnost samozřejmě velmi ostře kritizovali.

A když odbočíme do morálky, tak velmi závažným hříchem je nejenom jakákoliv účast na umělém přerušení těhotenství, ale i to, když ho někdo doporučuje nebo schvaluje. Závažné je i to, když se např. ocitneme ve společnosti, kde se na toto téma mluví, nezazní argument proti umělému potratu a my sami mlčíme. Tím nejzásadnějším argumentem proti umělému potratu je pochopitelně to, že je v rozporu s tím nejzákladnějším lidským právem, kterým je právo na život. Bez práva na život jsou všechna ostatní práva cárem papíru.

Církev hájí právo člověka na život po celý život, to znamená od početí až do přirozené smrti. Proto církev přiznává člověku právo na život ještě předtím, než se narodil, protože už tehdy přece jde o *živého*

člověka. Všichni, kdo tento článek čtou, byli kdysi pár centimetrů, a ještě předtím pár milimetrů velcí, a už tehdy to přece byli oni sami, a ne někdo jiný a nebylo to ani nic neživého nebo nelidského.

Podobně brutální formou modloslužby, kterou církev ostře odmítá, je i tzv. eutanázie (zabíjení nevyléčitelně nemocných). Ale to by byl námět na samostatný článek někdy na příště.

Jsmo otroci nebo svobodní?

Co se málo ví, že se svobodou Božích dětí souvisí také odmítání tetování, a proto bych se chtěl u tohoto dnes tak módního trendu více zastavit. Ve starověku si totiž příslušníci pohanských kultů příslušnost ke svému božstvu trvale vyznačovali tetováním nebo jiným podobným znamením. Zároveň jde o určité znamení vlastnictví a otroctví. Vlastnictví dobytka se dříve označovalo cejchováním, což lze vnímat jako určitou dobu tetování. A cejchování také ve starověku sloužilo k označování otroků. Díky cejchování tak otrok měl v případě útěku jen minimální šanci na přežití: protože se podle toho poznalo, že jde o otroka a jak pro uprchlého otroka, tak i pro toho, kdo by mu případně pomáhal, byl např. v Římské říši jediný trest: smrt. Námětem k přemýšlení je i to, že třeba v koncentračních táborech byli podobně označováni vězni.

Protože tedy tetování bylo už ve starověku znamením područí, otroctví a podřízenosti, Mojžíšův zákon tetování zakazuje (konkrétně Lv 19,28). Tetovaný žid dodnes nesmí být pohřben na židovském hřbitově. Muslimové vnímají tetování jako znak satana a znamení prokletí. (Poznámka na okraj: stojí za to si to uvědomit, pokud někdo tetovaný plánuje dovolenou v muslimské zemi, třeba Egyptě).

Podle zkušeností, které zmiňuje kněz Vojtěch Kodet, se často tetování, zvláště některé symboly, stávají „vstupní branou“ pro demony, kteří jejich prostřednictvím ovládají člověka. Zřejmě proto, že některé souvislosti nebyly jasné všem křesťanům, musel roku 787 tuto praxi výslovně zakázat papež Hadrián I.

Malé shrnutí

Jak jsem již zmiňoval výše, středem našeho náboženského zájmu by měla být fascinace Božím milosrdenstvím. Moc zlého ducha je nekonečně menší nežli moc Boží, a proto bychom se jí neměli zabývat přehnaně. To vidíme na tom, když evangelisté píšou o tom, jak Pán Ježíš snadno a rychle vyháněl zlé duchy. Na druhé straně bychom ale měli mít přece jenom určité povědomí o nástrahách, které na nás číhají. Ježíš jako lékař naší duše samozřejmě umí vyléčit každou „popáleninu duše“, i tu, kterou způsobí modloslužba. Prozíravější a moudřejší je ale o nebezpečích vědět a s pomocí Ducha svatého se jim vyhnout a „nеспálit se“.

Ježíš nám slíbil, že s námi bude po všechny dny našeho života. A seslal nám Ducha svatého. Važme si toho a nehledejme oporu jinde.

*(zpracováno s využitím Katechismu katolické církve a internetových stránek
www.vojtechkodet.cz)*

P. Zdeněk Sedlák

Modlitba – prosba o odpuštění a obrácení

– **Můj Pane**, ze srdce lituji všech svých hříchů, obmyj mé srdce svou svatou krví. Pro Tvé milosrdenství prosím, abys mi dal milost nového obrácení.

– **Můj Pane**, v síle Tvého kříže chci odpustit každému, kdo mě kdy zranil. Ty ses ještě před smrtí modlil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Milosrdný Pane, nauč mě milosrdenství i tehdy, kdy mi připadá nad mé síly. Zříkám se pokušení zatvrdit se, nechci v sobě živit hněv, hořkost či sebelítost. Zříkám se každé touhy po pomstě a odplatě, chci požehnat všem, kteří mi jakkoli ublížili. Prosím ale také za odpuštění všeho, čím jsem kdy druhé zranil já, a to i nevědomky. –

– **Můj Pane**, odejmi ode mě srdce kamenné a dej mi srdce z masa, naplň je svou pokorou a mírností, obměkči je svým milosrdenstvím.

Vroucně Tě prosím o Ducha svatého, abych dokázal milovat Tebe i bližní, bojovat dobrý boj a volit skutečné dobro. Dej, abych se nespoléhal jen na své síly a nikdy neztrácel naději, která neklame, neboť je zakotvena ve Tvé moci a lásce.

Amen.

Svatý Karel Boromejský

Kdy žila: 1538–1584

Liturgický svátek: 4. 11.

Stupeň slavení: památka

Patronka: boromejek, biskupů, duchovních rádců, katechetů, nemocných, kněžských seminářů, vzýván proti moru, zaživacím nemocem

Sv. Karel Boromejský je skvělým příkladem muže, který dosáhl vysokého postavení, ale nezpychl a věnoval veškerý svůj čas a úsilí potřebným.

Narodil se roku 1538 v severní Itálii hraběti Gilbertovi a Markétě Medicejské. Rodiče mu zajistili perfektní vzdělání, které završil doktorátem z církevního i civilního práva. Díky skvělým výsledkům povolal Karlův strýc papež Pius IV. Karla i s bratrem Federicem do Říma, kde se oba bratři dostali k nejdůležitějším církevním záležitostem. Federico však brzy umřel, což Karla velmi zasáhlo a následně se rozhodl stát knězem. Následující rok pak věnoval svědomité přípravě, a proto mohl být v roce 1563 v Sixtinské kapli vysvěcen na kněze. Hned poté byl jmenován arcibiskupem v Miláně.

Karel brzy poznal reálný stav milánské arcidiecéze, kde téměř 80 let chyběl biskup. Ve farnostech našel zpustlé kostely a upadající morálku lidí i kněží, a proto začal okamžitě a neúnavně pracovat na obnově arcidiecéze. Zřídil jezuitský seminář, budoval nové farnosti, opravoval kostely i školy. Po arcidiecézi často jezdil na koni nebo ji procházel pěšky, mluvil s místními lidmi a zajímal se o jejich potřeby a starosti, křtil děti i dospělé a nebál se za nimi putovat i do odlehlých míst.

S lidmi zůstal i ve chvíli, kdy vypukla morová epidemie, a zatímco jiní prechali, on zůstal a pomáhal. Nechal zbudovat nemocnici, uděloval svátosti, utěšoval a žehnal. Přestože ztráty na životech dosáhly počtu 18 000 lidí, on sám se nenakazil.

Na Karlově zdraví se však podepsalo neustálé vypětí a také jeho způsob stravování, kdy jedl jen jedenkrát denně, a to jen chléb a zeleninu. Začal pociťovat, že se blíží konec jeho pozemské cesty, a tak ještě před smrtí navštívil rodné město, kde odsloužil poslední mši svatou.

Zemřel sice v pouhých 46 letech, zároveň však za svůj život stihl tolik, co jiní nestihli v dvojnásobném čase. Na jeho pohřeb se s ním přišly rozloučit velké davy lidí, což svědčí o jeho oblíbenosti.

„iZIDOOOR“

Břemeno

Kočovný beduín ze Sinajské pouště se rozhodl po několika letech putování hornatými údolími, že se dá směrem k rovině.

Rozebral stan, sbalil pečlivě všechno, co měl a naložil to na svého velblouda. Opěrné kůly, plachty, lůžko, stoličky, oblečení... Všechno starostlivě poskládal a přivázal na hrby trpělivého zvířete.

Než se dali do pohybu, muž prohlédl svědomitě místo, kde dosud stál stan, aby se přesvědčil, že tam nic nezapomněl. Mezi kameny a pískem zahlédl nádherné modré péro, které dostal jako dárek. „Musím si ho vzít s sebou,“ řekl si a připevnil ho nahoru na balíky naložené na velbloudově hřbetě.

Jakmile se péro ocitlo na nákladu, velbloud se bezvládně svalil na zem. Beduín se rozlítl: „Nestojí za nic, tenhle velbloud! Zhroutí se pod váhou jednoho pířka.“

Často se i my chováme jako ten beduín. Když se někdo cítí uražen a reaguje, namítáme: „Ale jen kvůli tomu...“ A zapomínáme na břemena, která tíží a vyčerpávají, a na měsíce, nebo dokonce i na roky trápení.

(Bruno Ferrero: Úsměvy pro duši)

Tabulka lektorů na listopad 2018

ČT	1	1. čtení		Chromá H.		
		2. čtení		Bártová J.		
PÁ	2	1. čtení		Vraníková M.		
		2. čtení		Jindrová V.		
SO	3			Pojmonová M.		
NE	4	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Němcová T.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Havlíčková V.
		přímluvy	7:00	Brukner J. ml.	8:30	Vlčková P.
PO	5			Jindrová V.		
ÚT	6			Bártová J.		
ST	7			Holcmanová Z.		
ČT	8			Chromá H.		
PÁ	9			Vraníková M.		
SO	10			Pojmonová M.		
NE	11	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Holcmanová Z.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Ločárková P.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková N.
PO	12			Jindrová V.		
ÚT	13			Bártová J.		
ST	14			Laštovičková M.		
ČT	15			Chromá H.		
PÁ	16			Vraníková M.		
SO	17			Pojmonová M.		
NE	18	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Bártová J.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Linhartová M.
		přímluvy	7:00	Brukner J. ml.	8:30	Vlčková P.
PO	19			Jindrová V.		

ÚT	20			Bártová J.		
ST	21			Holcmanová Z.		
ČT	22			Chromá H.		
PÁ	23			Vraníková M.		
SO	24			Pojmonová M.		
NE	25	1. čtení	7:00	Wasserbauerová M.	8:30	Strašilová S.
		2. čtení	7:00	Brukner J. st.	8:30	Jindrová V.
		přímluvy	7:00	Eliáš B.	8:30	Vlčková N.
PO	26			Jindrová V.		
ÚT	27			Bártová J.		
ST	28			Laštovičková M.		
ČT	29			Chromá H.		
PÁ	30			Vraníková M.		

Zdena Holcmanová

Mše svaté s intencemi v listopadu 2018

Čtvrtek 1. listopadu Slavnost všech svatých	17:30 Za Josefa a Boženu Kubovy, jejich syna, dcera, zetě, rodiče a sourozence
Pátek 2. listopadu Vzpomínka na všechny věrné zemřelé	7:30 Za všechny zemřelé 12:00 Na úmysl papeže 17:30 Za Františka Dočekala, rodiče, rodiče Prchalovy, a celý rod Havlíčků
Sobota 3. listopadu	7:30 Za Jaroslava Baumruka, rodiče, sourozence a dary Ducha svatého pro celou přízeň
Neděle 4. listopadu 31. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za rodiče Jágrovy, Bečkovy, živé i zemřelé těchto rodin a duše v očistci 10:00 (Sirákov) Za rodiče Staňkovy, Josefa Štikara a duše v očistci.
Pondělí 5. listopadu	17:30 Za Františka Toufara, Jiřího Hudce, rodiče Kolouchovy a celou přízeň

Úterý 6. listopadu	17:30 Za živou i zemřelou rodinu Mokrých a daný úmysl
Středa 7. listopadu	17:30 Za Josefa Šorfa, rodiče, rodiče Puchýřovy a syna, za Josefa Kovače
Čtvrtek 8. listopadu	17:30 Za Věru a Jaroslava Grodlovy, zetě Zdeňka, vnuka Petra a Janu Havlíčkovou
Pátek 9. listopadu Svátek posvěcení lateránské baziliky	17:30 Za Marii a Bohuslava Eliášovy, dceru Alenu, syna Josefa, sourozence a všechny živé i zemřelé těchto rodů
Sobota 10. listopadu Památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve	7:30 Za bezdomovce, lidi na okraji společnosti, sociálně slabé a opuštěné
Neděle 11. listopadu 32. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za Josefa Eliáše, sestru Alenu, rodiče, rodiče Kašpárkovy a živé i zemřelé těchto rodin 10:00 (Sirákov) Za Josefa Kučeru, Františka a Marii Růžičkovy, bratra Oldřicha a sestru Františku.
Pondělí 12. listopadu Památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka	17:30 Za Bohuslavu Filipovou, Jana a Ludmilu Pospíchalovy a celou živou i zemřelou přízeň
Úterý 13. listopadu Památka sv. Anežky České, panny	17:30 Za Vojtěcha Baumruka, Františka Čejku a živé i zemřelé těchto rodin a duše v očisti
Středa 14. listopadu	17:30 Za rodiče Vlčkovy, syna, zetě a celou přízeň
Čtvrtek 15. listopadu	17:30 Za Josefa Šimanovského, rodiče, Zdeňka Bublána, bratra, rod Kopeckých a Jarošů
Pátek 16. listopadu	17:30 Za živou i zemřelou rodinu Vosmekovu a Lemperovu a duše v očisti, na které nikdo nevzpomíná
Sobota 17. listopadu Památka sv. Alžběty Uherské, řeholnice	7:30

Neděle 18. listopadu 33. neděle v mezidobí	7:00 Za farnost 8:30 Za Marii a Jana Němcovy a syna Václava 10:00 (Sirákov) Za Jana Košáka, Jana Augustina, jejich rodiče a sourozence a živou a zemřelou přízeň.
Pondělí 19. listopadu	17:30 Za Josefa Kubu, rodiče Duškovy a živé i zemřelé těchto rodin
Úterý 20. listopadu	17:30
Středa 21. listopadu Památka zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě	17:30 Za Oldřicha Kašpárka, Jiřího Kašpárka a živé i zesnulé těchto rodin
Čtvrtek 22. listopadu Památka sv. Cecilie, panny a mučednice	17:30
Pátek 23. listopadu	17:30 Za Josefa a Marii Pojmanovy, rodiče, sourozence a oba celé rody
Sobota 24. listopadu Památka sv. Ondřeje Dung-Laca, kněze, a druhů, mučedníků	7:30 Za Zdeňku Hobzovou a za duše v očistci, které to nejvíce potřebují
Neděle 25. listopadu Slavnost Ježíše Krále	7:00 Za farnost 8:30 Za rodinu Lemperovu a Plevovu 10:00 (Sirákov) Za Miroslava Peřinu, za Blanku Peřinovu, za rodiny Peřinovy a Růžičkovy.
Pondělí 26. listopadu	17:30 Za rodiče Kašpárkovy, Drahouše Kašpárka a živé i zemřelé těchto rodin a duše v očistci
Úterý 27. listopadu	17:30 Za rodiče Filipovy, zemřelé syny, zete a snachu
Středa 28. listopadu	17:30
Čtvrtek 29. listopadu	17:30 Za rodiče Landovy, zete, celou živou i zemřelou rodinu

Pátek 30. listopadu
Svátek sv. Ondřeje,
apoštola

17:30 Za Vlastu a Stanislava Bártovy,
rodiče, sourozence a duše v očistci

Změny vyhrazeny

Když je naše trápení nesdělitelné

Naše duše vyhlíží Boha, on sám je naše pomoc a štít. Ž 33,20

Často se v mé blízkosti ocitají lidé, kteří prožívají těžké chvíle. Vnímám jejich bolest a napadá mě, že bez Boha je často nemožné naše trápení překonat.

Někdy jsou totiž naše nejhlubší bolesti natolik ohrožující a těžké, že bytostně cítíme, že jejich tíhu nelze unést. Možná ani nelze vyslovit, co vlastně prožíváme. Bojíme se reakcí našeho okolí, nepochopení, vlastní bolesti... Na lidské úrovni prostě nejsme schopni náš prožitek sdílet.

Právě v takové chvíli možná pocítujeme, že potřebujeme více než pouhou lidskou podporu. Toužíme být nesení, chráněni. Potřebujeme mít možnost se svěřit někomu, kdo nás neodsoudí, kdo nás bezpodmínečně přijme. A právě (i takovéto) situace jsou prostorem v našich srdcích, ve kterém se s námi Bůh chce setkat.

Protože jaký prostor Bohu dáme, v takové míře se v našem životě může Bůh projevat.

Sám Bůh chce – a může – být každému z nás pomocí a štítem.

Kam mu dovolíme vstoupit?

A kde (nadále) budeme jednat jen na vlastní pěst?

<https://www.vira.cz/texty/tema-tydne/kdyz-je-nase-trapeni-nesdelitelne>

Zamyšlení na dušičky

Z KÁZÁNÍ THDR. WOJCIECHA WEGRZYNIAKA

Paradox – jdeme na hřbitov setkat se se zemřelými a setkáváme se s živými

Není tomu tak a není to v podstatě divné? Jdeme na hřbitov setkat se se zemřelými a setkáváme se s živými. Někdy tyto živé potkáváme jen tehdy a jen tam a jenom jednou za rok. Pokud máme navštívit zemřelé, proč to všichni děláme najednou? Nebylo by lepší jít na hřbitov někdy v létě, když je teplo, a ne v listopadu? Bylo by to přece snadnější a příjemnější třeba v květnu. Sednout si a zavzpomínat. Zamyslet se. Nepřekáží nám v setkání s našimi zemřelými tolik lidí hřbitově, svíčky, věnce? S kým se tedy vlastně chceme potkat?

I v tomto paradoxu je moudrost, která říká: „Jdeme s ostatními na hřbitov, protože víme, že si to přejí naši zemřelí. Chtějí, abychom byli blíž k sobě navzájem.“ Oni vědí nejlépe, že jenom láska měla v životě smysl. Že je potřeba s láskou spěchat, protože je možné, že za rok už tady někdo nebude. Oni také vědí, že největším darem pro člověka je druhý člověk. Vědí také, že přes množství všelijakých záležitostí, které nás od sebe oddělují, je ještě víc toho, co nás spojuje.

Jdu na hřbitov, abych skrze zemřelé mohl opravdu potkat živé. Vidím řeku tolika lidí a nevím, zda já sám se dožiju třeba Vánoc. A zda se oni dožijí. Jedno vím. Všichni zemřeme. Žádný hrob nelže. Ale nestojí za to zemřít milovanými druhými? Všichni zemřeme, ale najde se někdo, kdo nade mnou pošeptá modlitbu? Všichni zemřeme, ale nestojí za to lépe žít s ostatními, dokud ještě všichni žijeme?

z Apoštola Božího milosrdenství vybrala Jana Vosmeková

Až umřeš, co chceš, aby o Tobě lidé říkali?

Jednou umřete. Je to jisté. Jsme na tom všichni stejně. Nezáleží, jak jsme bohatí, populární nebo mocní: všichni jednoho dne „zaklepeme bačkorama.“ Možná mi řeknete: „A co já teď s tím?“

Jakmile tuto skutečnost vědomě přijmeme, můžeme se snažit, abychom vše dělali s myšlenkou na svůj konec. Můžeme začít přemýšlet, co je v životě opravdu důležité. Co udělám s tím krátkým časem, který zde na zemi mám? Budu člověkem, který trochu změnil svět? Budu tím, kdo víc dával, než bral? Co chci, aby o mně lidé řekli, až vydechnu naposled? Řeknou o mně lidé: „Cítil jsem se v jeho přítomnosti dobře“, nebo řeknou: „Ten člověk byl strašný mizera, lépe by bylo ho nikdy nepotkat“? Začněte žít tak, aby v den vaší smrti řekli lidé, kteří vás znají, přesně to, co chcete, aby o vás řekli.

Byl jsem za svůj kněžský život u mnoha smrtelných postelí, takže vím, jaké to bude, až budeme umírat. Když tam tak člověk leží, jsou pro něj tím nejdůležitějším vztahy – lidé, které miloval, a lidé, kteří zase milovali jeho. Proč tedy všichni nežijí každý den s tím vědomím?

Až zaklepeš bačkorama, spustí Tě do jámy a potom si dají řízek s bramborovým salátem

To, co v životě potřebujeme, není jen fyzická péče a ukázněnost; ještě důležitější je péče a kázeň duchovní. Nedávno jsem potkal jednoho vytrénovaného mladíka. Hrdě mi oznámil: „Každé ráno trénuju – celé dvě hodiny. Mám skvěle vyrýsované svaly.“ Celý jeho život se točí jen kolem posilování. Nic jiného.

Řekl jsem mu: „Posiluješ každý den, abys měl vyrýsované svaly bříše, a když budeš mít štěstí, dožiješ se stovky. A až zaklepeš bačkorama, spustí tě do jámy hluboké dva metry a zasypou tě hlínou. Potom půjdou všichni domů a dají si řízek s bramborovým salátem.“ A pokračoval jsem: „V posledních letech jsem byl na mnoha pohřbech a ani jednou jsem nezažil, aby někdo řekl: „Viděli jste někdy ty jeho vypracované břišní svaly?“ Ani jednou. Vsadím se, že je to proto, že je to každému jedno. Tyhle vyrýsované svaly se brzo stanou pokrmem červů. A co tvoje duše? Musíš na sobě pracovat i duchovně, aby ses mohl otevírat Boží milosti, která je ti věnovaná darem, a aby ses stal silným v Bohu.“

*Ježíš říká: „Já jsem vzkříšení a život.
Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít
a neumře navěky...“ (Jan 11,25)*

<http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Az-zaklepes-backorama.html>

Pro zasmání

Dva kněží jedou velmi rychle na motocyklu a vysoce překročí povolenou rychlost. Zastaví je policista a káravě jim říká: "Uvědomujete si vůbec, co děláte? Co kdyby se stala nehoda?" Jeden z kněží opáčí: "Žádné strachy, synu, Ježíš je s námi." Policista nato vytáhne blok a povzdechne: "V tom případě vám musím dát pokutu. Je zakázáno, aby na motocyklu jely tři osoby."

Pepíček se soustavně špatně učil, samé čtyřky, ba i pětky. Otec mu vyhrožoval: „Pepíčku, když se budeš špatně učit, dám tě do křesťanské školy. Tam už si s tebou poradí.“ Protože se Pepíček nepolepšil, otec ho po půlroce přehlásil do křesťanské školy. A tu zázrak, Pepíček začal najednou nosit dvojky i jedničky. Nakonec se ho otec zeptal, čím to je. „Víš, tati,“ odvětil Pepíček, „když jsem poprvé přišel do křesťanské školy, na dvoře jsem uviděl jednoho ukřižovaného. Na školní chodbě visel druhý ukřižovaný. Vejdou do třídy, a na zdi další ukřižovaný. V té křesťanské škole to není žádná sranda, tam se s nikým dlouho nebaví.“

<http://www.katolik.cz/texty/vtipy/vtipy.asp?p=60>

Upozornění

Milí farníci,
chtěli bychom vás upozornit, že příští Farní list vyjde jako vánoční dvojčísli na měsíc prosinec a leden, tudíž se budou intence zapisovat jak na prosinec, tak i na leden. Aby byly intence vytištěné ve Farním listě, tak se musí intence zapsat v sakristii nejpozději do 19. listopadu. Pokud si tedy chcete zapsat intenci a chcete, aby byla i ve Farním listě, tak prosím moc neotálejte.

Šéfredaktoři Farního listu

**Podzimní koncert
Squadry Risonante**

Studentský pěvecký sbor Biskupského
gymnázia a ZUŠ Hradec Králové

**NEDĚLE 11. LISTOPADU 2018
OD 17 HODIN V KOSTELE
SV. MIKULÁŠE V NÍŽKOVĚ**

**Můžete se těšit na duchovní,
populární a lidovou hudbu z
různých koutů světa!**

Uzávěrka příštího čísla farního listu je 17. listopadu 2018

Změna uvedených údajů vyhrazena (nutno sledovat ohlášky). Neprodejné!

Náklady na jeden výtisk činí 10 Kč.

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Nížkov, Nížkov 10, 592 12

tel.: 566 675 129, IČ: 48895661, bankovní spojení: 165081021/0300

webové stránky: www.farnost-nizkov.cz

P. Zdeněk Sedlák – administrátor farnosti: sedlak.z.v@gmail.com, 604 246 882

Vojtěch Bárta, Marie Bruknerová – šéfredaktoři farního listu

farni.list.nizkov@email.cz - email

Aneta Pokorná, Jana Vosmeková, Jiří Enderle ml., Jaroslav Jelínek, Petra Eliášová –
redaktoři farního listu
